

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Tijekom ovih mjeseci trudimo se u prvi plan staviti vršenje djela milosrđa. Danas promatramo jedno na koje se Isus Krist izričito odnosi kada određuje program za kršćanski put, a to su blaženstva. *Blaženi koji plaču, oni će se utješiti*¹.

Radi se o djelu milosrđa koje nam, kao i oprostjenje uvreda, omogućava da budemo sličniji Bogu i da Ga oponašamo. Već u Starom zavjetu Gospodin je navijestio: *Kao što mati tješi sina, tako ću i ja vas utješiti*². A Isus, na posljednjoj večeri, pokazuje tu utjehu na najbolje mogući način, jer obećava poslanje Duha Svetoga, božanske Osobe kojoj pripisuje – pošto je Ljubav sama po sebi – poslanje utjehe kršćanima u njihovim mukama i općenito da ojača ponižene kako bi nadjačali svaku vrstu zla.

Djeco moja, promatrajući situaciju u svijetu vidimo da mnogi ljudi plaču i trpe. Događaji rata vode u velike tragedije i zbog toga ne možemo biti ravnodušni; teškoće imigranata ili nepravedne situacije koje viču do neba prouzrokuju mnoge suze. Posebno mislim na one koji pate zbog obrane svoje vjere, stavljajući i svoj život u rizik.

Dok čitam vaša pisma ili u razgovorima koje vodim s vama svim srcem dijelim vašu radost i također vaše patnje i boli. Koliko obitelji trpe veliku muku, jer neki od članova žive daleko od Gospodina, ili vide kako trpe bolesnici i osjećaju nemoć da im ublaže bol! Ljudi smo koji se nalaze usred svijeta i logično je da nas suvremeni događaji – bič droge, kriza obiteljskoga jedinstva, hladnoća individualizma i ekonomska kriza – pogađaju izbliza.

Vidjevši tu stvarnost ne smije nam nadoći tuga. Računamo na sigurnost da ćemo se utješiti ako ostanemo uz Srce Isusovo, i ne samo u vječnom životu. Već ovdje na zemlji pruža nam Gospodin utjehu svoje blizine. Kao ljubazan otac nikad nas ne ostavlja same. Kao što je uvijek podučavao sveti Josemaría, korijen nadnaravne radosti kod kršćana nastaje iz svijesti božanskoga sinovstva. *Velika mi je utjeha sigurnost, navlastita djeci Božjoj, da nikad nismo sami, jer On je uvijek s nama. Zar vas se ne dojmi ta pažljivost Presvetoga Trojstva koje nikad ne ostavlja svoja stvorenja?*³.

Vidite kako se među ostalim u razgovoru poganskoga svijeta u prvim vremenima kršćanstva govori o primjeru naših prvih predaka, prvih krštenih vjernika, da nisu gubili nadnaravnu radost kod kazni i progona koje su trpjeli zbog ljubavi prema Isusu Kristu. U Djelima apostolskim izričito je zabilježeno kako Apostoli, nakon što su bili bičevani zbog propovijedanja Evanđelja *odu ispred Vijeća radosni što bijahu dostojni podnijeti pogrde za Ime*⁴.

Također i sada nadnaravna i ljudska radost Kristovih sljedbenika, mada posred velikih protivština, mora biti kao magnet koji može privući one koji su puni tuge ili beznađa, jer znaju koliko ih Bog ljubi. **Kršćanin živi u radosti i divljenju zahvaljujući Uskrснуću Isusa Krista. Kao što vidimo u Prvoj poslanici svetoga Petra (1, 3-9), iako smo pritisnuti kušnjama, nikad nam se neće oduzeti radost koju je Bog u nama stvorio (...). Osobna karta kršćanina je radost: radost evanđelja, radost jer smo odabrani od Isusa, spašeni po Isusu, obnovljeni po Isusu; radost zbog nade da nas Isus čeka, radost koja se i kod križeva i patnji ovoga života izražava na drugi način, a to je mir sa sigurnošću da nas Isus prati i da je s nama. U kršćaninu raste ta radost s pouzdanjem u Boga**⁵.

U tom kontekstu teološke vjere i nade shvaća se sigurnost kojom je naš Otac tvrdio: **Radost je jedno kršćansko dobro, koje posjedujemo sve dok se borimo, jer je posljedica mira**⁶. Osim

¹ Mt 5, 4.

² Iz 66, 13.

³ Sveti Josemaría, *Nasamo s Bogom*, br. 143.

⁴ Dj 5, 41.

⁵ Papa Franjo, Homilija u Svetoj Marti, 23.5.2016.

toga to je *radost koja ima korijenje u obliku Križa*⁷.

Kršćanin koji zna da je dijete Božje ne bi se smio dati skrhati tugom. Može trpjeti na tijelu i duši, ali i tada će mu svijest njegova duhovnoga sinovstva, nastala u njemu djelovanjem Duha Svetoga, pružiti novu energiju kako bi pošao dalje, *semper in laetitia!* Kao što je savjetovao sveti Josemaría, *dok se uporno borimo, idemo dalje na putu i posvećujemo se. Nema nijednog sveca koji nije morao voditi tešku borbu. Naše pogreške ne smiju nas voditi u tugu i propast. Jer tuga može nastati iz oholosti ili umora: ali u oba slučaja onaj koji se utječe Dobrom Pastiru i govori jasno, nalazi potreban lijek. Uvijek ima rješenja, premda se počini i najteža pogreška!*⁸.

Sigurna pomoć za izbjegavanje tuge ili oslobođenja od nje sastoji se u tome da se otvori srce kod Isusa pred Svetohraništem i pred onim koji, kao njegovo sredstvo, usmjerava dušu u vrletima duhovnoga života. Uvijek trebamo biti svjesni i ostvariti savjet koji je dao sveti Josemaría: *uzdignite srce Gospodinu kada nastupi težak trenutak dana, kada u našu dušu ulazi tuga, kada osjećamo teret teškoga života, i tada recite: miserere mei Domine, quoniam ad te clamavi tota die: laetifica animam servi tui, quoniam ad te Domine animam meam levavi (Ps 86, 3 i 4); Gospode, smiluj mi se jer povazdan vapijem k tebi. Razveseli dušu sluge svoga jer k tebi, Gospodine, dušu uzdižem*⁹.

Kako divan posao ostvaruju kršćani dok tješe one koji su u nekoj protivštini, velikoj ili maloj, koja im krade mir! Osim što mole s njima potrebno je paziti na ljubazan prihvataj, jer mnoge duše traže samo nekoga tko strpljivo sluša njihove jade. Koliko tužnih lica vidimo na svojem zemaljskom putu, jer nitko ih nije poučio prepustiti se Gospodinu, a kakvom li ih bratskom utjehom moramo prihvatiti! **Koliko se suza prolije svakog trenutka u svijetu; svaka drugačija, a zajedno oblikuju ocean malodušnosti koji zaziva samilost, suosjećanje, utjehu. Najviše su gorke one izazvane ljudskom zloćom; suze onih kojima je nasilno oduzeta neka draga osoba; suze djedova i bakâ, majki i očeva, djece (...). Svima nam je to potrebno – napomenuo je Papa – To je naše siromaštvo, ali i naša veličina: zazivati utjehu Boga koji svojom nježnošću briše suze s našega lica**¹⁰.

Tako se ponašao Učitelj dok je živio među ljudima. Potaknut milosrđem zadržavao se na putu kako bi tješio udovicu iz Naima koja je plakala zbog smrti svoga jedinoga sina; na isti način se ponio prema Marti i Mariji u Betaniji, koje su tugovale zbog smrti brata Lazara. Također je plakao zbog sudbine koja se spremala Jeruzalemu¹¹. Na početku svoje Muke, već u Maslinskom vrtu, trpio je do krvavog znoja i prihvatio je da Ga je *anđeo, koji je samo stvorenje, morao tješiti (usp. Lk 22, 39-46). Može li biti većeg očitovanja čovječnosti nego prihvatiti utjehu, napor koji nam drugi pruža kako bi uspravio našu klonulost, našu slabost i obeshrabrenje?*¹².

Slijedeći korake Učiteljeve utješimo one kojima je to potrebno. To je nešto što je u nutrini kršćanskoga duha. Tako se obratio sveti Franjo Gospodinu u molitvi koju mnoge generacije ponavljaju: „Gospodine, učini me sredstvom svoga mira. Gdje ima mržnje, ja sijem ljubav; gdje ima uvreda, oprost; gdje ima sumnje, vjera; gdje ima tuge, radost; gdje ima obeshrabrenja, nada; gdje ima tame, tvoje svjetlo“¹³.

22. ovoga mjeseca spominjemo se svete Marije Magdalene. Prije nekoliko dana Papa je uzdigao njezin liturgijski spomen na kategoriju blagdana. Njezine suze i kajanje izbrisali su sve grijehе njezina prošloga života i uzmagli su da se sjedini s Gospodinom u njegovoj Muci i

⁷ Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 28.

⁸ Sveti Josemaría, *Pismo*, 28.3.1955., br. 25.

⁹ Sveti Josemaría, *Pismo*, 9.1.1932., br. 15.

¹⁰ Papa Franjo, Bdijenje i molitva za „brisanje“ suza, 5.5.2016.

¹¹ Usp. *Lk* 7, 11-13; *Iv* 11, 17 sl; *Lk* 19, 41-44.

¹² Sveti Josemaría, *Pismo*, 29.9.1957., br. 34.

¹³ Molitva pripisana svetom Franji Asiškom.

u Uskrsnuću kao nijednoj drugoj od svetih žena, uz iznimku, kao što je jasno, Presvete Djevice. Utječimo se Majci Božjoj i našoj Majci u svim svojim potrebama; Ona je Utjeha žalosnih, Utočište grešnika, Pomoćnica kršćana, i ne prestaje štiti nas. ***Majko! – Zazivaj je snažno. – Sluša te, vidi te možda u nevolji i nudi ti, milošću svoga Sina, utjehu svoga krila, nježnost svoga milovanja. I osjetit ćeš se ohrabrenim za novu borbu***¹⁴.

Nastavimo moliti za Papu i njegove nakane. Pratimo ga duhovno na apostolskom putu u Poljsku prigodom Svjetskog Dana Mladosti koji će biti u Krakovu.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Aix-en-Provence, 1. srpnja 2016.

---

¹⁴ Sveti Josemaría, *Put*, br. 516.